

- 2.3. W przypadku gdy odpowiedź na powyższe pytanie będzie twierdząca: Czy krajowy organ ochrony danych (w tym przypadku Agencia Española de Protección de Datos), strzegąc praw zawartych w art. 12 lit. b) i art. 14 lit. a) dyrektywy 95/46/WE, może zażądać bezpośrednio od przedsiębiorstwa „Google”, prowadzącego wyszukiwarkę internetową, usunięcia ze jego indeksów informacji opublikowanych przez osoby trzecie, bez uprzedniego lub jednoczesnego zwrócenia się z takim żądaniem do podmiotu będącego właścicielem strony internetowej, na której zamieszczona została ta informacja?
- 2.4. W przypadku gdy odpowiedź na to ostatnie pytanie będzie twierdząca: Czy odpowiedzialność podmiotów prowadzących wyszukiwarki internetowe za przestrzeganie tych praw jest wyłączona w sytuacji gdy informacja zawierająca dane osobowe została opublikowana zgodnie z prawem przez osoby trzecie i nadal znajduje się na źródłowej stronie internetowej?
- 3) Co się tyczy zakresu prawa do unieważnienia lub sprzeciwu w kontekście »prawa do bycia zapomnianym«, pojawia się następujące pytanie:
- 3.1. Czy należy interpretować prawo do usunięcia i zablokowania danych ustanowione w art. 12 lit. b) oraz prawo sprzeciwu wynikające z art. 14 lit. a) dyrektywy 95/46/WE jako obejmujące prawo zainteresowanego do zwracania się do wyszukiwarek w celu uniemożliwienia indeksowania dotyczącej go informacji, opublikowanej na stronach internetowych osób trzecich, a takie żądania byłyby podyktowane wolą zainteresowanego, by te informacje nie były dostępne dla internautów, gdyż uważa, że mogą mu zaszkodzić lub też życzy sobie »być zapomnianym«, nawet jeśli dotyczy to informacji opublikowanych zgodnie z prawem przez osoby trzecie?

(¹) Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.U. L 281, s. 31)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria) w dniu 19 marca 2012 r. — Pensionsversicherungsanstalt przeciwko Peterowi Breyowi

(Sprawa C-140/12)

(2012/C 165/19)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Pensionsversicherungsanstalt

Strona pozwana: Peter Brey

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dodatek wyrównawczy należy uznać za świadczenie z „systemu pomocy społecznej” w rozumieniu art. 7 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. (¹)?

(¹) Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniająca rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylająca dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. L 158. s. 77)

Skarga wniesiona w dniu 23 marca 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-143/12)

(2012/C 165/20)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Wilms i S. Petrova, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Francuska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że poprzez niewydanie pozwoleń zgodnie z art. 6 i 8, brak ponownego zbadania i brak, w razie potrzeby, aktualizacji istniejących pozwoleń oraz poprzez niedopilnowanie, aby wszystkie istniejące instalacje były eksploatowane zgodnie z wymogami przewidzianymi w art. 3, 7, 9, 10 i 13, a także w art. 14 pkt a) i b) oraz art. 15 ust. 2 dyrektywy IPPC, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, które ciążyą na niej na mocy art. 5 ust. 1 dyrektywy 2008/1/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 stycznia 2008 r. dotyczącej zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli (dyrektywy IPPC) (¹);

— obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z art. 5 ust. 1 dyrektywy IPPC państwa członkowskie podejmują niezbędne środki dla zagwarantowania, że właściwe organy dopilnują, przez pozwolenia, zgodnie z art. 6 i 8 lub, w stosownych przypadkach, przez ponowne rozważenie oraz, jeśli to konieczne, przez uaktualnienie warunków, aby istniejące instalacje były eksploatowane zgodnie z wymogami art. 3, 7, 9, 10 i 13, art. 14 lit. a) i b) i art. 15 ust. 2, nie później niż do dnia 30 października 2007 r.

W dniu 3 listopada 2009 r. Komisja wysłała wezwanie do usunięcia uchybienia, uznając, że skarżąca umożliwiła działanie znacznej liczby istniejących instalacji (1 647 instalacji), które nie posiadały pozwoleń spełniającego wymogi art. 5 ust. 1 dyrektywy IPPC. W chwili wysłania uzasadnionej opinii 784 istniejące instalacje w dalszym ciągu nie posiadały pozwoleń zgodnego z art. 5 ust. 1 dyrektywy.

Chociaż od tamtego czasu sytuacja uległa poprawie, w chwili złożenia niniejszej skargi cztery istniejące instalacje były nadal eksploatowane w Republice Francuskiej bez pozwolenia zgodnego z dyrektywą.

Wobec tego Komisja uważa, że Republika Francuska nie zaprzestała jeszcze naruszenia art. 5 ust. 1 dyrektywy IPPC.

(¹) Dz.U. L 24, s. 8.

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 19 stycznia 2012 r. w sprawie T-71/10 Xeda International SA i Pace International LLC przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 27 marca 2012 r. przez Xeda International SA i Pace International LLC

(Sprawa C-149/12 P)

(2012/C 165/21)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszące odwołanie: Xeda International SA, Pace International LLC (przedstawiciele: adwokaci K. Van Maldegem, C. Mereu)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszących odwołanie

Wnoszące odwołanie zwracają się do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu w sprawie T-71/10; oraz
- stwierdzenie nieważności decyzji dotyczącej niewłączenia difenylaminy („DPA”) do załącznika I do dyrektywy Rady 91/414/EWG (¹) oraz stanowiącej, że państwa członkowskie muszą cofnąć zezwolenia na środki ochrony roślin zawierające DPA do dnia 30 maja 2010 r.; lub
- ewentualnie, przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania skargi o stwierdzenie nieważności wniesionej przez wnoszące odwołanie; oraz
- obciążenie drugiej strony postępowania kosztami postępowania (w tym kosztami poniesionymi w postępowaniu przed Sądem).

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszące odwołanie twierdzą, że oddalając ich skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji dotyczącej niewłączenia difenylaminy do załącznika I do dyrektywy Rady 91/414/EWG oraz stanowiącej, że państwa członkowskie muszą cofnąć zezwolenia na środki ochrony roślin zawierające DPA do dnia 30 maja 2010 r., Sąd naruszył prawo Unii. W szczególności wnoszące odwołanie utrzymują, że Sąd popełnił szereg błędów w zakresie interpretacji okoliczności faktycznych i uregulowań prawnych mających zastosowanie do sytuacji wnoszących odwołanie. Skutkowało to szeregiem naruszeń prawa, a w szczególności:

- uznaniem, że obawa o ewentualne powstawanie nitrozamin nie była główną przesłanką podjęcia decyzji przez Komisję, mimo że rozumowanie przedstawione przed Sąd przemawia za zajęciem przeciwnego stanowiska;
- pomieszaniem dwóch etapów procesu oceny DPA przewidzianego w rozporządzeniu nr 1490/2002 (²), zmienionym rozporządzeniem 1095/2007 (³), co doprowadziło Sąd do błędnego wniosku, że prawo wnoszących odwołanie do obrony nie zostało naruszone;
- uznaniem, że kwestia możliwości powstawania nitrozamin została podniesiona w czerwcu 2008 r., a nie w styczniu 2008 r., jak jasno wynika z przedstawionych dowodów z dokumentów, co oznacza, że wadliwa jest decyzja Sądu, że opóźnienie procedury spowodowane przez Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności wcale nie pozbawiło wnoszących odwołanie prawa do cofnięcia ich poparcia dla włączenia DPA do załącznika I do dyrektywy Rady 91/414/EWG.

Z powyższych względów wnoszące odwołanie podnoszą, że wyrok Sądu w sprawie T-71/10 winien zostać uchylony oraz że należy stwierdzić nieważność decyzji Komisji dotyczącej niewłączenia difenylaminy do załącznika I do dyrektywy Rady 91/414/EWG oraz stanowiącej, że państwa członkowskie muszą cofnąć zezwolenia na środki ochrony roślin zawierające DPA do dnia 30 maja 2010 r.

(¹) Dyrektywa Rady 91/414/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. dotycząca wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin (Dz.U. L 230, s. 1)

(²) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1490/2002 z dnia 14 sierpnia 2002 r. ustanawiające dalsze szczegółowe zasady realizacji trzeciego etapu programu prac określonego w art. 8 ust. 2 dyrektywy Rady 91/414/EWG i zmieniające rozporządzenie (WE) nr 451/2000 (Dz.U. L 224, s. 23)

(³) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1095/2007 z dnia 20 września 2007 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1490/2002 ustanawiające dodatkowe szczegółowe zasady realizacji trzeciego etapu programu prac określonego w art. 8 ust. 2 dyrektywy Rady 91/414/EWG oraz rozporządzenie (WE) nr 2229/2004 ustanawiające dodatkowe szczegółowe zasady wdrażania czwartego etapu programu pracy określonego w art. 8 ust. 2 dyrektywy Rady 91/414/EWG (Dz.U. L 246, s. 19)